

*Київський економічний
науковий центр*

МІЖНАРОДНЕ ЕКОНОМІЧНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО: ПРИНЦИПИ, МЕХАНІЗМИ, ЕФЕКТИВНІСТЬ

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
5-6 грудня 2014 року

КИЇВ 2014

УДК 339.92(063)

ББК 65.58я43

М 58

Міжнародне економічне співробітництво: принципи, механізми, ефективність: збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 5-6 грудня 2014 р.). У 4-х частинах. – К.: ГО «Київський економічний науковий центр», 2014. – Ч. 1. – 136 с.

УДК 339.92(063)

ББК 65.58я43

М 58

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ЕКОНОМІЧНА ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ДУМКИ

Кубах Т. Г. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ	6
Марчук І. А. ЕКОНОМІЧНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ У МЕДИЧНОМУ ВУЗІ	7
Світур І. В., Горшков М. А. ІСТОРИЧНИЙ РОЗВИТОК СИСТЕМИ ВЛАДА – ВЛАСНІСТЬ	10

СЕКЦІЯ 2. СВІТОВЕ ГОСПОДАРСТВО І МІЖНАРОДНІ ЕКОНОМІЧНІ ВІДНОСИНИ

Бохан А. В. ЕКОЛОГІЧНІ АТРИБУТИ СВІТ-ЕКОНОМІКИ В КОНЦЕПЦІЇ «WORLD SYSTEM ANALYSIS»	13
Гуцалюк Д. С., Бакай В. Й. ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ ІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ УКРАЇНИ	16
Єрмакова А. О., Кобченко А. А. МІЖНАРОДНІ ЕКОНОМІЧНІ ВІДНОСИНИ ТА ЇХ ВПЛИВ НА ТУРИЗМ	19
Зінченко Ф. А. ВАРШАВСЬКА ФОНДОВА БІРЖА: УРОКИ ДЛЯ УКРАЇНИ	21
Кельба С. С. ЗЛИТТЯ ТА ПОГЛИНАННЯ У СУЧАСНОМУ СВІТОВОМУ ГОСПОДАРСТВІ	24
Крапівина К. І. КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ УКРАЇНИ У СВІТОВИХ РЕЙТИНГАХ	26
Мусіна К. В., Луценко І. С. РЕЦІКЛІНГ: ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ В США ТА ЄС	28
Потинська Т. С. ПОЗИТИВНІ НАСЛІДКИ ВСТУПУ УКРАЇНИ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ	31
Сисюк Л. П., Бондар А. В. ПРОБЛЕМИ НЕЛЕГАЛЬНОЇ МІГРАЦІЇ ТА ШЛЯХИ ЇЇ ВИРІШЕННЯ	33
Сисюк Л. П., Тимончук Л. В. ЕТНІЧНИЙ БІЗНЕС В УКРАЇНІ ЯК ПІДГРУНТЯ ДЛЯ ЗЛОЧИННИХ УГРУПОВАНЬ	36
Сисюк Л. П., Сміян М. І. ПРИЧИНИ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ	39
Соколюк Г. О., Ільєва О. В. ВПЛИВ СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРНИХ ЧИННИКІВ НА РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОГО БІЗНЕСУ ЗА КОРДОНОМ	41
Українець Л. А., Горін Н. В. РОЛЬ МІГРАЦІЇ У ФОРМУВАННІ МІЖНАРОДНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ЗВ'ЯЗКІВ КИТАЮ З КРАЇНАМИ ЄВРОПИ	44
Усов А. А. МЕЖДУНАРОДНАЯ ТОРГОВЛЯ КАК ФАКТОР ОБЕСПЕЧЕНИЯ ПРОДОВОЛЬСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ	47

чому безпека є саме національною, а не державною чи суспільною. Визначення «національний» характеризує в даному випадку все те що пов'язано з життєдіяльністю нації в рамках конкретної держави. Треба відзначити той факт, що нація – це спільнота не тільки і не тільки етнічна, а передусім ідейна. Людей у націю об'єднує не тільки кровно-генетична спорідненість, а передусім спорідненість мети, культури, мови, єднання проти ворога, інтересів і цілеспрямована діяльність у різних суспільно-політичних сферах.

Підсумовуючі перераховані підходи, можна зробити висновки про те, що національна безпека – це здатність нації, в цілому, та державних органів влади, зокрема, попереджувати та протидіяти внутрішнім та зовнішнім загрозам будь-якого характеру, з метою збереження територіальної цілісності та незалежного розвитку держави, а також можливість захищати інтереси нації, суспільства та держави з метою примноження духовних та матеріальних цінностей.

Література:

1. Економічна безпека: навчальний посібник / ред. З. С. Варналій. – К.: Знання, 2009. – 647 с.
2. Сухоруков А.І., Ладюк О.Д. Фінансова безпека держави. Навчальний посібник. – К.: Центр учбової літератури, 2007. – 192 с.

Марчук І. А.

викладач кафедри філософії та суспільних наук

*Вінницький національний медичний університет
імені М. І. Пирогова
м. Вінниця, Україна*

ЕКОНОМІЧНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ У МЕДИЧНОМУ ВУЗІ

Вступ. Головною метою державної політики в галузі освіти сьогодні є створення умов для розвитку особистості й творчої самореалізації кожного громадянина України, оновлення змісту освіти та організації навчально – виховного процесу відповідно до демократичних цінностей, ринкових засад економіки, сучасних науково-технічних досягнень.

Стратегічними завданнями реформування вищої освіти в Україні є трансформація кількісних показників освітніх послуг у якісні. Якість підготовки конкурентно спроможних фахівців, які здатні до високопродуктивної професійної діяльності, володіють умінням адаптуватися до умов праці, що змінюються, значною мірою залежить від якості діяльності викладача. Отже, принципове питання сьогодення – це удосконалення професійної підготовки та майстерності науково-педагогічного складу вищої школи.

Основні положення. Професійна діяльність викладача – це форма його активного ставлення до об'єкта, змісту, форм організації цієї діяльності, методів і засобів навчання. Ця діяльність передбачає певні цілі, завдання, функції, уміння. Центральним системоутворювальним елементом професійно-педагогічної діяльності викладача є її цілі. Узагальнено їх можна визначити так:

- формування системи наукових знань, умінь і навичок;

формування особистості спеціаліста засобами навчальної дисципліни, педагогічної діяльності у цілому й особистим потенціалом викладача.

Відповідно до головних цілей педагогічної діяльності можна виокремити такі її функції:

- перетворювальна (пов'язана з необхідністю позитивних змін людської якості, системи стосунків, педагогічної ситуації);
- інформаційна (задана необхідністю обміну культурним досвідом між поколіннями);
- комунікативна (зумовлена спільністю дій і необхідністю спілкування в системі «людина-людина»);
- організаційна (пов'язана з потребою впорядковувати дії усередині педагогічних систем і процесів);
- демонстраційна (задана вимогою еталонності дій педагога, що транслює культурні зразки іншим людям).

Головна функція викладача, в якій найповніше виражений його професіоналізм, – формування бази знань, а також формування й розширення понятійного тезаурусу студента. Друга важлива функція – перетворення об'єкта освіти (студента) в суб'єкт самовиховання, самоосвіти, саморозвитку. Для реалізації цих функцій необхідно вміти формувати у студента потребу в самовихованні, навчати його самостійно формулювати відповідні завдання і вирішувати їх. (Йдеться про формування та розвиток самоменеджменту студента). Так викладач перетворює педагогічні цілі у цілі студента. Вирішити це складне завдання він може лише за умов усвідомлення загальної мети своєї діяльності, вміння вирізнити у ній цілий ряд складових та перетворити їх у педагогічні задачі. Рівень сформованості педагогічних умінь, що знаходиться відображення у спрямованості, професійності, доцільності, оригінальності, педагогічному новаторстві, своєчасності використання, характеризує рівень кваліфікації викладача.

Компетентність – професійно-особистісна характеристика, що має певну структуру. Вона може бути обмірювана кількісно, наприклад, за допомогою виділення рівнів (розрядів або категорій), або якісно. Щодо якісного рівня ми ведемо мову про методологічний, технологічний, соціальний, комунікативний й інші види компетентності.

Поняття «компетенції» відображає органічну єдність певних особистісних і професійних рис, притаманних окремій особі. Міжнародний стандарт 1809000:2000 «Системи управління якістю» визначає компетентність як «доведену спроможність застосовувати знання і уміння в професійній діяльності» [8, с. 28].

Найбільш загальне визначення компетенцій, які використовують для створення компетентнісних моделей освіти, таке: сформовані на основі знань, умінь, навичок та їх практичного застосування здібності особи виконувати визначені стандартом професійної діяльності завдання; це здібності, що підлягають вимірюванню та оцінюванню.

Компетенції відрізняються від кваліфікації передусім тим, що не обмежуються вимогами одного робочого місця, а відображають особистісні риси фахівця.

В останні десятиріччя система медичної освіти різних країн орієнтована на кінцевий результат – підготовку лікарів, які володіють різнобічними навичками й мають широкий світогляд, здатні інтегрувати свою роботу в діяльність усіх працівників сектору охорони здоров'я та інших професійних напрямів, можуть самостійно приймати професійні рішення на підставі оволодіння визначеним колом функцій і завдань [1, с. 34]. Всесвітня організація охорони здоров'я запровадила визначення сучасного висококваліфікованого лікаря як особи, що

надає допомогу, приймає рішення, спілкується, керує та враховує інтереси й потреби суспільства [5, с. 14].

Згідно з цим було розроблено документи, у яких відображено кваліфікаційні вимоги до сучасного лікаря з урахуванням темпів зростання наукової бази медицини, існування різноманітних моделей організації охорони здоров'я, наявності глобальних інтеграційних процесів у світі. Мета цих документів – привернути увагу до нових потреб системи охорони здоров'я, які диктують необхідність змін у системі медичної освіти. Відправними документами реформування системи вищої медичної освіти в Австрії стали Единбурзька декларація 1988 року, яка визначила 12 принципів реформування та рекомендації Всесвітнього саміту 1993 року, більшість з яких визначають чіткі схеми дій у цьому напрямі. За результатами Всесвітнього саміту Консультативний комітет з питань медичної підготовки Європейського Союзу підготував рекомендації щодо медичної освіти, які отримали загальну назву «Лікарська директива» і відображають вимоги до базової медичної освіти в країнах ЄС та до фахівців медичної сфери [6, с. 481].

В Австрії ключові кваліфікації (Schlüsselqualifikationen) визначають як трансверсальні функціональні та професійні кваліфікації, що включають непередметні специфічні здібності і особливості структури особистості. Вони згруповані за трьома напрямками: когнітивні, соціальні і особистісні компетенції. Когнітивні компетенції (Sachkompetenz) – знання, навички та здібності, які можуть використовуватися як у певній, специфічній діяльності, так і трансверсально, а також навички і здібності, необхідні для того, щоб впоратися із завданнями та виробляти стратегії, орієнтовані на вирішення проблем. Таким чином, теоретичне мислення, Methodenkompetenz (що включає навчальні методи) і професіоналізм – пов'язані з такими навичками, як ІТ, безпека робочого місця та менеджмент, які відносяться до Sachkompetenz. Соціальні компетенції (Sozialkompetenz) значною мірою пов'язані з іншими компетенціями і можуть бути визначені як здатність і готовність відповідально співпрацювати, взаємодіяти з іншими, з групою способом, орієнтованим на відносини. Особистісні компетенції (Selbstkompetenz) включають ключові кваліфікації і можуть бути визначені в термінах, здатності та готовності розвиватися самому, так само як розвивати навички, мотивацію і відносини, щоб не тільки ефективно працювати [2, с. 9].

При формулюванні мети та конкретних завдань професійної підготовки лікарів у медичному університеті Відня передбачається досягнення високого рівня їх професіоналізму та компетентності.

Аналізуючи новий навчальний план Віденського медичного університету, ми можемо сказати, що він містить окремий розділ під назвою «Кваліфікаційний профіль». У цьому розділі перераховані основні компетенції, яких повинен набути випускник, щоб отримати диплом з медицини і продовжувати навчання на післядипломному рівні. Кваліфікаційний профіль випускника включає такі розділи: 1) академічна компетенція; 2) фахова компетенція (клінічні навички в межах загальної клінічної підготовки); 3) комунікативна компетенція; 4) соціальна компетенція; 5) професійно-релевантна компетенція.

У межах академічної компетенції студенти мають оволодіти базовими поняттями структури і функцій організму, здоров'я і хвороби, фазовості перебігу патологічного процесу, а також особливостями людської психіки в нормі і при патології, розуміння людини як соціальної істоти і впливу на неї зовнішніх факторів (суспільних, природних), етичних принципів медицини, мати системний спосіб мислення і структурований підхід до вирішення медичних проблем.

Важливими в цьому плані є також здатність розвивати свої здібності і вміння вчитися, використовувати міждисциплінарний підхід при вирішенні проблем, використовувати навички системного та порівняльного аналізу, набувати вміння працювати самостійно, використовувати знання англійської мови, а також професійної латинської термінології в обсязі, необхідному для виконання своїх професійних і громадянських обов'язків.

Фахова компетенція передбачає: оволодіння відповідними діагностичними алгоритмами, здатністю приймати адекватні терапевтичні рішення, здатністю розпізнавати екстрені стани і надавати невідкладну допомогу, можливість проводити диференційну діагностику найбільш поширених захворювань і складати протокол лікування, можливість використання нових інформаційних технологій з метою діагностики і лікування хворих.

Таким чином, навчальний план, що впроваджений внаслідок реформи медичної освіти в Австрії у Віденському медичному університеті, побудований не за принципом здобуття знань та вмінь, а набуття компетенцій. Професійна підготовка лікарів у медичному університеті Відня передбачає формування таких основних компетенцій: академічної, фахової, комунікативної, соціальної, професійно-релевантної.

Література:

1. Медицинское образование в мире и в Украине / Ю. В. Поляченко, В. Г. Передерий, А. П. Волосовец, В. Ф. Москаленко и др. – Харьков: ИПП «Контраст», 2005. – 464 с.
2. Bollinger H, Hohl J. Auf dem Weg von der Profession zum Beruf. Zur Deprofessionalisierung des ÄrzteStandes // Zeitschrift für sozialwissenschaftliche Forschung und Praxis. – 1981. – № 32 (4). – 12 s.
3. Mitteilungsblatt der Medizinischen Universität Wien. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <<http://www.meduniwien.ac.at/studienabteilung/content/studiumlehre/studienangebot/n202/studienplan>> – Загол. з екрану. – Мова нім.
4. Reibnegger G, Haas J, Neges H, Smolle J. Die Reform des Medizinstudiums an der Medizinischen Fakultät // Zeitschrift für Medizinische Ausbildung. – 2008. – № 3(3). – S. 48-61.
5. Towards the Assessment of Quality in Medical Education / World Health Organization. – Geneva: WHO, 1992. – 17 p.
6. World Federation for Medical Education. The Edinburgh declaration // Medical education. – 1988. – № 22. – P. 481-482.

Снігуп І. В.
студентка

Горшков М. А.
асистент кафедри менеджменту та адміністрування

*Вінницький торговельно-економічний інститут
Київського національного торговельно-економічного університету
м. Вінниця, Україна*

ІСТОРИЧНИЙ РОЗВИТОК СИСТЕМИ ВЛАДА – ВЛАСНІСТЬ

Поява феномена влади-власності було важливим моментом на шляху інституціоналізації суспільства і держави в неєвропейському світі. Практично це означало, що колишня вільна община втрачала свої виключні права володіння її угіддями і продуктом. Тепер вона змушена була ділити ці права із тими, хто через